

Sentencja

1) Artykuł 20 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie wydaniu przez państwo członkowskie decyzji o zakazie wjazdu na terytorium Unii Europejskiej wobec obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, będącego obywatelem tego państwa członkowskiego, który nigdy nie korzystał z przysługującej mu swobody przemieszczania się, bez uprzedniego zbadania, czy między tymi osobami istnieje stosunek zależności, który w rzeczywistości zmuszałby tego obywatela Unii do opuszczenia tego terytorium, rozpatrywanego jako całość, w celu towarzyszenia temu członkowi jego rodziny, a jeśli tak, to czy powody, dla których decyzja ta została wydana, zezwalają na odstępstwo od pochodnego prawa pobytu tego obywatela państwa trzeciego.

2) Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie temu, by wobec obywatela państwa trzeciego, który powinien być być adresatem decyzji nakazującej powrót, bezpośrednio po wydaniu wobec niego decyzji o cofnięciu, ze względów związanych z bezpieczeństwem narodowym, przysługującego mu prawa pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego została z tych samych powodów wydana decyzja o zakazie wjazdu na terytorium Unii Europejskiej, bez wcześniejszego uwzględnienia jego stanu zdrowia oraz, w stosownych przypadkach, jego życia rodzinnego i dobra jego małoletniego dziecka.

3) Artykuł 5 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy sąd krajowy rozpatruje skargę na decyzję o zakazie wjazdu wydaną na podstawie uregulowania krajowego niezgodnego z tym art. 5 i niepodlegającego wykładni zgodnej, sąd ten powinien odstąpić od stosowania tego uregulowania w zakresie, w jakim narusza ono wspomniany artykuł i – jeżeli okaże się to konieczne dla zapewnienia pełnej skuteczności tego przepisu – bezpośrednio zastosować ten artykuł do zawisłego przed nim sporu.

4) Artykuł 13 dyrektywy 2008/115 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą organy administracyjne państwa członkowskiego odmawiają wykonania prawomocnego orzeczenia zarządzającego zawieszenie wykonania decyzji o zakazie wjazdu ze względu na to, że w odniesieniu do tej ostatniej decyzji dokonano już wpisu do systemu informacyjnego Schengen.

(¹) Dz.U. C 431 z 25.10.2021

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 4 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad – Kula – Bułgaria) – OP (C-529/21), MN (C-530/21), KL (C-531/21), IJ (C-532/21), GH (C-533/21), EF (C-534/21), CD (C-535/21), AB (C-536/21), AB (C-732/21), BC (C-733/21), CD (C-734/21), DE (C-735/21), EF (C-736/21), FG (C-737/21), GH (C-738/21)/Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawy połączone od C-529/21 do C-536/21 i od C-732/21 do C-738/21 (¹), Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” (Praca w porze nocnej) i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Organizacja czasu pracy – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 1 ust. 3 – Zakres – Artykuł 8 – Artykuł 12 – Bezpieczeństwo i ochrona zdrowia pracowników wykonujących pracę w porze nocnej w miejscu pracy – Ochrona pracowników wykonujących pracę w porze nocnej dostosowana do charakteru ich pracy – Dyrektywa 89/391/EWG – Artykuł 2 – Pracownicy sektora publicznego i pracownicy sektora prywatnego – Artykuł 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Równość traktowania]

(2023/C 216/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad – Kula

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: OP (C-529/21), MN (C-530/21), KL (C-531/21), IJ (C-532/21), GH (C-533/21), EF (C-534/21), CD (C-535/21), AB (C-536/21), AB (C-732/21), BC (C-733/21), CD (C-734/21), DE (C-735/21), EF (C-736/21), FG (C-737/21), GH (C-738/21)

Strona pozwana: Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy w związku z art. 2 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i [ochrony] zdrowia pracowników w miejscu pracy

należy interpretować w ten sposób, że

dyrektywa 2003/88 ma zastosowanie do pracowników sektora publicznego, takich jak strażacy, których uważa się za pracowników wykonujących pracę w porze nocnej, o ile pracownicy ci wykonują swoją działalność w normalnych warunkach.

- 2) Artykuł 12 dyrektywy 2003/88, rozpatrywany w świetle art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że

nie stoi on na przeszkodzie temu, by zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej, ustanowiony w ustawodawstwie państwa członkowskiego dla pracowników sektora prywatnego na siedem godzin, nie miał zastosowania do pracowników sektora publicznego, takich jak strażacy, jeżeli takie odmiennie traktowanie, o ile dane kategorie pracowników znajdują się w porównywalnej sytuacji, opiera się na obiektywnym i racjonalnym kryterium, to jest pozostaje w związku z prawnie dopuszczalnym celem, do którego osiągnięcia zmierza to ustawodawstwo, oraz jest proporcjonalne do tego celu.

(¹) Dz.U. C 257, z 4.07.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 kwietnia 2023 r. – PL/Komisja Europejska

(Sprawa C-537/21 P) (¹)

[Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Sprawozdanie z oceny – Postępowanie w sprawie oceny 2017 – Naruszenia prawa – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Brak uzasadnienia]

(2023/C 216/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PL (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: I. Melo Sampaio i L. Vernier, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) PL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) DZ.U. C 64 z 7.02.2022.
